

ALLEEN GERED.

De zee is groot. En ze is wijd en diep. En het zijn kloeke, stoere, dappere mannen, die zij kweekt.

Nederland werd machtig door de zee. In den schoot van die zee liggen nog de wortelen van haar welvaart; en een harde ramp zou het zijn, zoo onze wimpels moesten verdwijnen van de open zee.

Maar toch heeft menig brave Nederlandsche zeeman den dood in die zee gevonden. Menig Nederlandsch schip is vergaan. En de legende van den Vliegende Hollander, die met dooden is bemand, is uit die rampen geboren.

De zee is onbetrouwbaar. Zij kan vleien en striemen; lachen en loeien. Ook van de zee geldt Paulus' woord:

„Alle uren in perijkel.”

Er voer een bark uit, een trotsche Viermaster, bevlagd en gewimpeld op hoop van zegen!

Ze trok ver weg, naar vreemde kusten. Het weer was alle dagen prachtig, en zooals die bark daar heen voer met lustig gebolde zeilen, den vroolijken wimpel in den top van den mast, leek ze een fiere zwaan, die zelfbewust met uitgespreide vleugels in statige vaart de golven ploegt.

Zoo'n schip, met den wind in de zeilen, voortstuwend over de zacht deinende watervlakte, terwijl de zon, glanzend in heerlijkheid, den horizon doet schitteren — o, 't is een eenig gezicht, een lieflijke idylle!

Dan gaat er een sprake uit van die wijde, geheimzinnige zee. Dan zingt zij haar lied van blij geluk en zonnigen voorspoed. En de zeevaarders luisteren naar dat lied — in den avond, als de zachte golven beginnen licht te geven. En zij zijn gelukkig.

Allen zijn dan gelukkig. Zij hebben immers één doel; zij varen naar dezelfde haven.

't Is één huisgezin. Ieder heeft wel zijn bijzonderen arbeid, maar allen werken toch aan de gemeenschappelijke taak. Niemand kan worden gemist; het zijn allen schakels van één keten; en de bemanning van zulk een schip, waar eensgezindheid heerscht, doet mij denken aan Christus' gemeente, waar aan een iegelijk zijn bijzonder werk is op de handen gelegd, en die samen één geheel vormen, één lichaam, en Christus is hun Hoofd.

Daar kliëft die bark met haar gelukkige bemanning fier de golven, maar ach — broos is het menschengeluk, en gevaarvol is het leven van den zeeman!

De zon gaat schuil; de barometer jaagt naar omlaag; en het bezorgde gelaat van den kapitein zegt genoeg — de orkaan is in aantocht!

Een schip in nood — het is de bark! De storm huilt door het krakende want; de zeilen scheuren; en ginds dreigt de klip....

Nu zingt de zee een ander lied — vreeselijk en ontzettend! Een lied van dood en ondergang, dat het bloed doet verstijven van angst.

Want de zee is vreeselijk in haar toorn. Dan is de storm haar banier; de wolken worden haar vleugelen. Zij steigert op als een oorlogspaar; zij ontbloot den afgrond, en van haar golven zegt de Psalmist: „Zij rijzen op naar den hemel; zij dalen neder tot in de afgronden; hunne ziel versmelt van angst.”

Hunne ziel — dat zijn de opvarenden. En al hunne wijsheid wordt verslonden.

O, dat machtige schip — thans een notendop, op en neergesmaakt door de brullende golven!

Wat is de mensch in dezen strijd tegen de elementen?

Een zeil, dat een seconde te laat wordt gereefd; een losgeraakte schroef in het stuurtoestel; een oogeblik van verwarring in het brein van den gezagvoerder, en het lot van het fiere schip is bezegeld. Een gil van angst doorklieft de lucht — wee de bemanning! God zij hun zielen genadig!

Den volgenden dag neemt de krantenlezer zijn dagblad ter hand en leest onder de scheeps-

tijdingen: „Een onbekende bark strandde op onze kust; slechts de hond is gered.”

Meer staat er niet. Maar wie zal zeggen, welk ontzaglijk treurspel zich daarbij afspeelde? Het waren geen grijsaards, die, vermoeid van 's levens last, hijgden naar den eindpaal; maar het jonge, opbloeiende leven was het en de mannelijke kracht. Die ten doode opgeschreven bark droeg de hoop en de blijdste verwachtingen, en dat alles werd verpletterd tegen die harde, naakte klippen.

De opvarenden moesten sterven aan een vreemde kust, terwijl hun dierbaarste panden op hun thuiskomst wachtten — o, de zee kan wreed en onbarmhartig zijn!

De storm is uitgeraasd; de zee zingt weer haar lied van blij geluk en zonnigen voorspoed, en de zon kust de wrakstukken van het verbrijzelde schip. En de wandelaar, die daar dien eenzamen hond ziet aan het strand, verstaat diens klagelijk gehuil.

Nu verstaat hij ook, dat de zee onbetrouwbaar is, en dat achter haar glimlach schuilt het doodelijkst gevaar. Hij gaat huiswaarts, en slaat het boek der Openbaring op. En hij leest daar: „Ik zag een nieuwen hemel en eene nieuwe aarde; want de eerste hemel en de eerste aarde was voorbijgegaan, en de zee was niet meer.” L. P.

